

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 18, 2014

Nummer 18, 2014

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2014:5234](#) 03-09-2014

Helmond/horecaconcentratiegebied

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:5391](#) 27-08-2014

Almere/omgevingsvergunning, leges

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2014:5092](#) 22-08-2014

Veghel/omgevingsvergunning foodcluster voormalig CHV-terrein

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3335](#) 10-09-2014

Bernheze/bestemmingsplan Buitengebied, aspecten van volksgezondheid

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3273](#) 03-09-2014

Ouder-Amstel/bestemmingsplan 'Amstel Businesspark Zuid'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3260](#) 03-09-2014

Woudenberg/wijzigingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3277](#) 03-09-2014

Noord-Beveland/omgevingsvergunning verbouwen recreatiewoning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3269](#) 03-09-2014

Breda/bestemmingsplan 'Teteringen'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3291](#) 03-09-2014

Amsterdam/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3207](#) 27-08-2014

Smallingerland/omgevingsvergunning bouwen en uitbreiden

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3109](#) 20-08-2014

Staatssecretaris I en M

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3005](#) 13-08-2014

Pijnacker-Nootdorp/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3020](#) 13-08-2014

Brielle/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:3022](#) 13-08-2014

Maasdonk/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2978](#) 06-08-2014

Valkenswaard/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2823](#) 30-07-2014

revisievergunning/Lingewaard

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2728](#) 23-07-2014

bestuursdwang/Waterschap Hunze en Aa's

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2014:2621](#) 16-07-2014

GS Groningen

RECHTSPRAAK

Bernheze/bestemmingsplan Buitengebied, aspecten van volksgezondheid

Gezondheidsaspecten; de planregeling met vaste afstanden tussen woningen en intensieve veehouderijen is onvoldoende gemotiveerd. De voorwaarde van een gezondheidseffectscreening bij toepassing van wijzigingsbevoegdheid voor uitbreiding is onvoldoende objectief begrensd.

In het vastgestelde bestemmingsplan Buitengebied zijn de aanduidingen ‘milieuzone – 1000 m kernen’ en ‘milieuzone – 250 m cluster woningen’ opgenomen. Op de gronden met deze aanduiding kan de wijzigingsbevoegdheid voor het uitbreiden van intensieve veehouderijen geen toepassing vinden. De planregeling is opgenomen teneinde de gezondheidsrisico’s te beperken en vanuit het voorzorgprincipe heeft de gemeenteraad de vaste afstanden opgenomen. De afstanden zijn gebaseerd op een rapport van de GGD. De Afdeling oordeelt dat het opnemen van regels ten aanzien van de aspecten van volksgezondheid (zoals besmetting van dierziekten) ruimtelijke relevant is. De Afdeling oordeelt verder dat het de gemeente in principe vrijstaat afstanden te hanteren tussen verschillende functies, mits voldoende draagkrachtig gemotiveerd. De Afdeling overweegt dat uit het aan het plan ten grondslag liggende GGD-advies niet volgt dat een uitbreiding van een intensieve veehouderij vanuit het oogpunt van volksgezondheid moet worden verboden binnen een bepaalde afstand tot een woning. In het rapport wordt geadviseerd om binnen de genoemde afstanden een aanvullende gezondheidskundige risicobeoordeling uit te voeren. Het rapport vermeldt dat voor deze gezondheidskundige beoordeling nog geen direct bruikbaar instrument of beoordelingskader voorhanden is. De keuze van de raad om bij gebreke van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten over de gezondheidsrisico’s van intensieve veehouderijen uit te gaan van maximale afstanden die in het GGD-advies worden genoemd, acht de Afdeling onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 10-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3335

Zaaknummer: 201208940/1/R3

Wetsartikelen: 3.1 Wro en 3.6 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Helmond/horecaconcentratiegebied

Beleidsnotitie geeft maximaal toelaatbare geluidsniveau aan in de individuele horeca-inrichtingen maar bevat geen rechtstreekse normstelling gericht tot individuele inrichtingen.

In de rapportage van SRE Milieudienst wordt verweerder voorgesteld een geluidsbeleid voor het horecagebied vast te stellen waarin de begrenzing van het gebied wordt vastgesteld en wordt aangegeven in welk deel van het gebied een hogere normstelling moet worden gehanteerd. Op grond van het door verweerder vast te stellen beleid kunnen dan voor iedere inrichting aparte maatwerkvoorschriften worden gesteld op basis van het Besluit algemene regels inrichtingen milieubeheer, thans het Activiteitenbesluit milieubeheer (verder: het Activiteitenbesluit). Eisers stellen dat in de beleidsnotitie het omgevingsgeluid (referentieniveau) is bepaald, alsmede het maximale binnenniveau voor zeventien horeca-inrichtingen. In de notitie is aangegeven dat op basis van deze normen zal worden gehandhaafd. Daarmee is volgens eisers de beleidsnotitie gericht op een individueel rechtsgevolg. De rechtbank oordeelt dat de beleidsnotitie geen rechtstreekse normstelling bevat gericht op individuele inrichtingen. De beleidsnotitie is aan te merken als een algemene regeling omtrent de afweging van belangen die moet worden toegepast bij het gebruik van de bevoegdheid om maatwerkvoorschriften te stellen voor individuele inrichtingen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2014:5234

Zaaknummer: SHE 12/938 en 12/939

Wetsartikelen: 1:3 lid 4 Awb

RECHTSPRAAK

Almere/omgevingsvergunning, leges

Invorderen leges nadat actualiseringstermijn bestemmingsplan is verlopen. Invorderingsmaatregelen niet ter toetsing aan belastingrechter, besluit vernietigd wegens strijd met rechtszekerheids- en fairplaybeginsel.

Voor het aanvragen van een omgevingsvergunning voor het bouwen van een hobbyruimte is ingevolge de Verordening op de heffing en invordering van Leges 2013 een bedrag van € 1.075,45 verschuldigd. Artikel 3.1, vierde lid, Wro, het vervallen van de bevoegdheid tot invorderen van rechten, is van toepassing omdat het bestemmingsplan niet tijdig is geactualiseerd.

Verweerder stelt dat het weliswaar niet is toegestaan leges te vorderen maar dat dit niet met zich brengt dat hij niet bevoegd is tot het heffen van leges. De rechtbank oordeelt dat aan verweerder een recht tot het heffen van de leges niet kan worden ontzegd. Verweerder dient te worden toegegeven dat de invorderingsmaatregelen die daarna zijn gevolgd (de bekendmaking van het verschuldigde bedrag en de aanmaning) niet ter toetsing aan de belastingrechter kunnen worden voorgelegd en dat deze evenmin bevoegd is ten aanzien van de vraag of eiseres de geheven leges al dan niet onverschuldigd heeft betaald. De heffingsbeslissing is genomen met het doel de belasting ook in te vorderen. De rechtbank vernietigt het besluit vanwege strijd met het rechtszekerheids- en fairplaybeginsel omdat zonneklaar is dat het doel van de beslissing in strijd is met de wet.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 27-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:5391

Zaaknummer: AWB-14_9

Wetsartikelen: 3.1 lid 4 Wro

RECHTSPRAAK

Pijnacker-Nootdorp/planschade

Passieve risicoaanvaarding bij bloot eigendom en erfpacht.

Casus

Appellanten hebben op 30 mei 1995, ieder voor een derde deel, de bloot eigendom verkregen van een perceel in de gemeente Pijnacker-Nootdorp. Het perceel is vanaf 1 juni 1975 tot 31 mei 2009 belast geweest met een recht van erfpacht en opstal.

Op 14 juli 2008 hebben appellanten bij het college een verzoek om een tegemoetkoming in planschade ingediend, omdat door inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Groenzone Berkel-Pijnacker', vastgesteld op 23 februari 2006, in beginsel geen bouwwerken meer zijn toegestaan, en slechts onder beperkte en strenge voorwaarden de (aan)bouw van kassen nog zijn toegestaan en de mogelijkheid van bewoning is uitgesloten.

Appellanten betogen dat de rechtbank hen ten onrechte niet heeft gevolgd in het betoog dat zij niet in staat zijn geweest om de ruimere bouw- en gebruiksmogelijkheden van het voorgaande bestemmingsplan 'Buitengebied' te benutten. Ook betogen appellanten dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de omstandigheid dat de erfpachter geen concrete pogingen heeft ondernomen om voormelde bouw- en gebruiksmogelijkheden te benutten in de risicosfeer van appellanten ligt en de ontstane planschade dan ook voor hun rekening dient te blijven.

Rechtsvraag

Hebben appellanten het risico dat de onder het oude planologische regime bestaande bouw- en gebruiksmogelijkheden zouden kunnen vervallen, passief aanvaard, omdat zij geen concrete pogingen hebben ondernomen om de voorheen onder het bestemmingsplan 'Buitengebied' bestaande bouw- en gebruiksmogelijkheden te benutten?

Uitspraak

Appellanten betogen terecht dat de rechtbank hen ten onrechte heeft tegengeworpen dat zij geen concrete pogingen hebben ondernomen om de voorheen onder het bestemmingsplan

‘Buitengebied’ bestaande bouw- en gebruiksmogelijkheden te benutten. In dat verband neemt de Afdeling in aanmerking dat appellanten op 30 mei 1995, ieder voor een derde deel, door erfopvolging eigenaren zijn geworden van het perceel. Op het moment dat appellanten dit perceel in eigendom verkregen, was niet te voorzien dat de hiervoor omschreven planologische ontwikkeling zich zou voordoen. Nu het perceel voorts, tot de opzegging van de overeenkomst door de erfpachter op 31 mei 2009, belast is geweest met een recht van erfpacht en opstal, brengt dit met zich dat appellanten in ieder geval tot inwerkingtreding van het bestemmingsplan ‘Groenzone Berkel-Pijnacker’ niet vrijelijk over het perceel hebben kunnen beschikken. Evenmin waren appellanten feitelijk in staat om de erfpachter te verplichten om van de onder het bestemmingsplan ‘Buitengebied’ bestaande bouw- en gebruiksmogelijkheden gebruik te maken om aldus te voorkomen dat er planschade zou ontstaan. Dit behoort, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet te worden aangemerkt als behorend tot de risicosfeer van appellanten. Gelet op het voorgaande en artikel 6.3, aanhef en onder b, van de Wro in aanmerking genomen, heeft het college in het besluit van 12 juli 2012 ten onrechte het standpunt gehandhaafd dat appellanten het risico dat de bouw- en gebruiksmogelijkheden onder het bestemmingsplan ‘Buitengebied’ zouden komen te vervallen, passief hebben aanvaard.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3005

Zaaknummer: 201305857/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Brielle/planschade

Bij vaststelling van een eventuele waardevermindering speelt een negatieve gevoelswaarde bij een bestemming geen rol.

Casus

Appellante is sinds 28 augustus 2001 voor de ene helft en sinds 22 februari 2002 ook voor de andere helft eigenaar van het perceel in Vierpolders. Zij heeft op 14 april 2011 verzocht om een tegemoetkoming in planschade die zij stelt te lijden ten gevolge van het op 20 augustus 2010 in werking getreden en onherroepelijk geworden bestemmingsplan 'Onderwijsaccommodaties Nieuwland-Oost'. Dit plan maakt de oprichting van een scholencomplex tegenover de woning van appellante mogelijk.

Het college heeft aan het besluit van 29 mei 2012 de adviezen van de SAOZ ten grondslag gelegd. Appellante betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college de adviezen van de SAOZ aan het besluit van 29 mei 2012 ten grondslag heeft mogen leggen. Volgens appellante heeft de SAOZ bij de waardebepaling de planologische nadelen onderschat, omdat daarbij geen rekening is gehouden met de impopulariteit van de nieuwe bestemming die een scholencomplex mogelijk maakt.

Rechtsvraag

Moet bij de planvergelijking rekening worden gehouden met de impopulariteit van de nieuwe bestemming?

Uitspraak

Bij de beoordeling van een verzoek om een tegemoetkoming in planschade dient op basis van een geobjectiveerde vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime te worden onderzocht of de verzoeker door de planologische wijziging in een nadeliger positie is komen te verkeren, ten gevolge waarvan hij schade lijdt of zal lijden. Volgens vaste jurisprudentie (bijvoorbeeld uitspraak van 27 november 2013 in zaak nr. 201209764/1/A2) spelen subjectieve elementen, zoals een negatieve gevoelswaarde bij een bestemming, daarbij

geen rol. Dit uitgangspunt geldt evenzeer voor de vaststelling van een eventuele waardevermindering (vgl. uitspraak van 13 juni 2007 in zaak nr. 200602289/1). Daarbij is niet de subjectieve beleving van appellante van de nieuwe bestemming van belang, maar gaat het om de vraag of, gezien vanuit de positie van een redelijk denkend en handelend verkoper, de woning van appellante als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan in waarde is verminderd. De SAOZ heeft bij de bepaling van de waardevermindering dan ook terecht geen rekening gehouden met de door appellante gestelde impopulariteit van de nieuwe bestemming.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3020

Zaaknummer: 201310456/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Maasdonk/planschade

Voordeelverrekening.

Casus

Appellant is eigenaar van de percelen A en B. De woning van appellant is gelegen op perceel B. Ten westen van deze percelen is een perceel C gelegen, dat in eigendom is bij de gemeente. Appellant heeft bij brief van 13 mei 2011 verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het bestemmingsplan 'Verlengde De Run'. Appellant stelt dat zijn percelen als gevolg van de vaststelling van dit bestemmingsplan in waarde zijn gedaald.

Het college heeft aan zijn besluit van 15 mei 2012 het advies van het Kenniscentrum van 13 april 2012 ten grondslag gelegd. In dit advies is uiteengezet dat het planologische voordeel dat appellant geniet als gevolg van de wijziging van de agrarische bestemming van het binnen het plangebied gelegen perceel A naar een woonbestemming is gewaardeerd op € 372.278 en het planologische nadeel dat appellant ondervindt betrekking hebbend op het buiten het plangebied gelegen perceel B, waarop zijn woning is gelegen, door beperking van het uitzicht en de vermindering van de situeringswaarde in verband met de wijziging van de ligging in een semi-agrarische woonomgeving naar een ligging midden in een woonwijk, is gewaardeerd op € 100.500. Om die reden is geadviseerd het verzoek van appellant om tegemoetkoming in planschade af te wijzen.

Het college heeft zich op grond van het advies van het Kenniscentrum van 13 april 2012 op het standpunt gesteld dat appellant door het bestemmingsplan 'Verlengde De Run' niet in een planologisch nadeliger positie is geraakt, omdat de voor- en nadelen die voortvloeien uit dit bestemmingsplan met elkaar worden gecompenseerd, en heeft het verzoek van appellant afgewezen.

Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij een rechtstreeks voordeel heeft bij de wijziging van de bestemming van perceel A. Daartoe voert hij aan dat dit perceel niet op openbaar gebied ontsloten is en hij nooit op dit perceel kan bouwen zonder de aansluitende strook grond tot aan de openbare weg (perceel C), die eigendom van de

gemeente is, te verwerven.

Rechtsvraag

Mag het voordeel van de bestemmingswijziging van perceel A verrekend worden nu niet met zekerheid vaststaat dat dit voordeel door appellant benut kan worden?

Uitspraak

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat perceel A voorheen een agrarische bestemming had waarop enkel bouwwerken, geen gebouwen zijnde, met een maximale hoogte van 2 m mochten worden opgericht en ingevolge het bestemmingsplan 'Verlengde De Run' een woonbestemming heeft waarop woningen mogen worden opgericht, zodat het om bouwgrond gaat, met zich brengt dat deze grond als gevolg van het bestemmingsplan 'Verlengde De Run' een meerwaarde heeft ten opzichte van de situatie onder het voorheen geldende bestemmingsplan. Zij heeft voorts terecht overwogen dat de omstandigheid dat appellant niet zonder meer woningen op perceel A kan realiseren die meerwaarde onverlet laat, nu uit het advies van het Kenniscentrum blijkt dat bij de berekening van het planologische voordeel rekening is gehouden met het feit dat voor de realisatie van woningbouw op perceel A grond van de gemeente moet worden aangekocht en dat een exploitatiebijdrage aan de gemeente moet worden betaald. Ook de omstandigheid dat voor het oprichten van woningen nog een omgevingsvergunning moet worden verleend laat onverlet dat de grond op perceel A als gevolg van het bestemmingsplan 'Verlengde De Run' een meerwaarde heeft ten opzichte van de situatie onder het voorheen geldende bestemmingsplan, waarbij mede in aanmerking wordt genomen dat, indien een aanvraag om omgevingsvergunning wordt ingediend die in overeenstemming is met het bestemmingsplan 'Verlengde De Run' en geen sprake is van andere weigeringsgronden, het college deze aanvraag niet kan weigeren. De omstandigheid dat de aanvraag om omgevingsvergunning mogelijk betrekking heeft op gronden die niet in eigendom van de aanvrager zijn is immers geen weigeringsgrond.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat, nu de meerwaarde van perceel A rechtstreeks uit de vaststelling van het bestemmingsplan 'Verlengde De Run' voortvloeit, het college dit voordeel mocht verrekenen met het door appellant te lijden nadeel als gevolg van dit bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3022

Zaaknummer: 201309893/1/A1

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Staatssecretaris I en M

Vakantiepark is geluidgevoelig object. Normstelling in beleidsnota inzake militair schietgeluid biedt onvoldoende bescherming tegen geluidhinder vanwege de schietbaan.

Casus

Revisievergunning krachtens de Wet milieubeheer voor een schietbaan. Appellante voert aan dat bij de beoordeling van de geluidbelasting ten onrechte geen rekening is gehouden met de geluidgevoeligheid van vakantiepark Witterzomer. In de door verweerder toegepaste beleidsnota 'Beleid inzake militair schietgeluid' is volgens appellante ten onrechte geen rekening gehouden met het ter plaatse heersende achtergrondgeluidniveau. Bovendien is geen norm gehanteerd voor het Lkna om schrikreacties te voorkomen.

Volgens verweerder is het vakantiepark geen geluidgevoelig object.

Het maken van een koppeling tussen het omgevingslawaai en de hinderbeleving van een geluidbron acht verweerder achterhaald, nu in de Wet geluidhinder en in de Wet milieubeheer voor het weg-, rail- en industrielawaai met het omgevingslawaai geen rekening wordt gehouden. Alleen in de Handreiking industrielawaai wordt hiermee nog rekening gehouden.

Tot circa 75 dB(A) treden geen schrikreacties op. Een andere karakteristiek van schrikreacties is dat ze snel tot gewenning leiden. Daardoor is er volgens verweerder geen noodzaak voor aanvullende normering voor piekniveaus.

Rechtsvragen

Is het vakantiepark een geluidgevoelig object? Biedt de normstelling in de beleidsnota voldoende bescherming tegen schietlawaai?

Uitspraak

Op het terrein van vakantiepark Witterzomer bevinden zich voor het verblijf van gasten chalets, vakantiehuizen en een kampeerterrein. Op het terrein verblijven gedurende het

gehele jaar mensen. Objecten kunnen als geluidgevoelig worden aangemerkt wanneer daar gedurende langere tijd personen aanwezig zijn. Het vakantiepark is dan ook ten onrechte niet beschouwd als geluidgevoelig object.

Juist omdat schietbanen over het algemeen in een relatief stil buitengebied zijn gelegen, is volgens het deskundigenbericht koppeling van de grenswaarden aan richtwaarden op basis van een karakterisering van de omgeving dan wel het referentieniveau van het omgevingsgeluid gewenst om geluidhinder ter plaatse van geluidgevoelige objecten te voorkomen. De redenering van verweerder dat in de Handreiking industrielawaai en vergunningverlening nog wel een koppeling met het referentieniveau van het omgevingsgeluid is opgenomen op basis van het feit dat industrielawaai over het algemeen een meer continu karakter heeft en niet impulsmatig is zoals bij schietgeluid, kan niet worden gevolgd. Volgens het deskundigenbericht zijn er veel meer inrichtingen waarbij impulsgeluid wel kan voorkomen, zelfs in combinatie met een onregelmatig voorkomen van dat geluid. Verweerder heeft niet aannemelijk gemaakt dat het omgevingslawaai niet van invloed is op de hinderbeleving als gevolg van een bepaalde geluidbron en in het bijzonder van schietlawaai.

Voorts betekent de enkele omstandigheid dat, zoals verweerder stelt, verwijzingen naar achtergrondniveaus gedeeltelijk in een aantal regelingen zijn teruggedrongen, nog niet dat ten aanzien van inrichtingen zoals schietbanen, waarvoor een vergunning als bedoeld in de Wet milieubeheer of Wabo is vereist, evenmin met het achtergrondniveau rekening behoeft te worden gehouden.

Aan het loslaten in de beleidsnota van de koppeling tussen het omgevingslawaai en de hinderbeleving van schietgeluid ligt dan ook geen toereikende motivering ten grondslag. In zoverre staat daarom niet vast dat de in de beleidsnota gehanteerde normstelling voldoende bescherming biedt tegen geluidhinder vanwege de schietbaan.

Het rating sound level (Lr) is een jaargemiddelde. De op een bepaalde dag werkelijk optredende geluidbelasting kan naar boven of beneden afwijken van dat gemiddelde ten gevolge waarvan op een dag wellicht onaanvaardbare hinder kan worden ondervonden vanwege de schietinrichting.

Niet gebleken is dat dit wordt voorkomen door het opnemen van een grenswaarde voor de maximale gebruiksdag (Lmg), nu deze beoordelingsmaat alleen in de beleidsnota is opgenomen om gehoorschade en communicatieproblemen te voorkomen. Gelet hierop is ook in zoverre niet aannemelijk geworden dat de gehanteerde normstelling in de beleidsnota voldoende bescherming biedt tegen geluidhinder. Daarnaast heeft de staatssecretaris zijn stelling dat de Lkna1 vanwege schietinrichtingen niet meer zal bedragen dan 75 dB(A), niet

met onderzoek onderbouwd. Mitsdien staat niet vast dat het niet noodzakelijk is om mede een grenswaarde voor de LknaI te hanteren ter voorkoming van onaanvaardbare geluidhinder vanwege schietinrichtingen.

Volgt vernietiging van het bestreden besluit

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3109

Zaaknummer: 201300590/1/A4

Wetsartikelen: 8.4 WMB en 8.11 WMB (oud)

RECHTSPRAAK

Valkenswaard/bestuursdwang

Spoedeisende bestuursdwang wegens bodembedreigende handelingen. Het storten van drugsafval op het perceel van appellante kan niet aan haar worden toegerekend.

Casus

Spoedeisende bestuursdwang strekkende tot het uit de bodem verwijderen en afvoeren van vaten met drugsafval. Het bevoegd gezag heeft appellante, als eigenaar van het perceel, aangemerkt als overtreder op wie de kosten van bestuursdwang kunnen worden verhaald. Appellante voert aan dat zij niet kan worden aangemerkt als overtreder, omdat zij het afval niet op haar perceel heeft gebracht of doen brengen en bovendien geheel niets van doen heeft gehad met hetgeen op haar perceel is aangetroffen. Volgens verweerder richt de zorgplicht in artikel 13 Wet bodembescherming (Wbb) zich niet alleen tot degene die de verontreiniging direct heeft veroorzaakt, maar ook tot degene die feitelijk in staat is om de overtreding te beëindigen.

Rechtsvraag

Kan de overtreding aan appellante worden toegerekend?

Uitspraak

De zorgplicht in artikel 13 Wbb is niet zonder meer gericht tot degene die feitelijk in staat is om een verontreiniging in de bodem te voorkomen of ongedaan te maken. Allereerst is van belang dat diegene handelingen als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11 van de Wbb heeft verricht of dat dergelijke handelingen aan hem kunnen worden toegerekend. Niet in geschil is dat appellante geen handelingen, dus ook geen handelingen als bedoeld in de artikelen 6 tot en met 11, op het perceel heeft verricht of laten verrichten en dat zij ook anderszins geen betrokkenheid had bij de aangetroffen vaten met drugsafval waardoor de daarmee verrichte handelingen aan haar zouden moeten worden toegerekend. Reeds daarom is de in artikel 13 vervatte zorgplicht niet tot haar gericht en kan zij niet als overtreder van dat artikel worden

aangemerkt. Het college heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat appellante artikel 13 van de Wet bodembescherming heeft overtreden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:2978

Zaaknummer: 201402325/1/A4

Wetsartikelen: 13 Wbb en 10.2 WMB

RECHTSPRAAK

revisievergunning/Lingewaard

Bij wijzigingen in een vergunningplichtige inrichting kan niet worden volstaan met een melding op grond van het Activiteitenbesluit.

Casus

Voor wijzigingen in de inrichting is een melding gedaan op grond van het Activiteitenbesluit. Voor de inrichting geldt vergunningplicht.

Rechtsvraag

Kunnen de wijzigingen voor een vergunningplichtige inrichting worden gemeld op grond van het Activiteitenbesluit?

Uitspraak

Het Activiteitenbesluit milieubeheer bevat algemene regels inzake milieugevolgen van activiteiten in inrichtingen. Een deel van deze regels geldt ook indien de activiteit plaatsvindt in een vergunningplichtige inrichting. Dat de normstelling voor bepaalde milieugevolgen van bepaalde activiteiten in vergunningplichtige inrichtingen daarmee is vervat in het Activiteitenbesluit milieubeheer, laat onverlet dat een wijziging van een vergunningplichtige inrichting moet worden verwerkt in de voor die inrichting geldende vergunning. Het doen van een melding op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer is daarvoor niet voldoende, want een dergelijke melding kan de vergunning niet wijzigen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:2823

Zaaknummer: 201211481/2/A4

Wetsartikelen: 1.10 Activiteitenbesluit milieubeheer, 3.10 lid 3 Wabo en 2.14 lid 5 Wabo

RECHTSPRAAK

bestuursdwang/Waterschap Hunze en Aa's

Overtreding kan aan curator worden toegerekend. Kosten bestuursdwang komen ten laste van faillissementsboedel.

Casus

Spoedeisende bestuursdwang wegens het zonder waterwetvergunning brengen van verontreinigd bluswater in een oppervlaktewaterlichaam (sloot). De kosten van bestuursdwang komen ten laste van de boedel in het faillissement van het betrokken bedrijf. Het beroep tegen dit besluit is door de Rechtbank Noord-Nederland ongegrond verklaard. In hoger beroep voert de curator in het faillissement aan dat het handhavingsbesluit is gebaseerd op een onjuiste grondslag. Omdat het bluswater via de afvoerput van het naastgelegen bedrijf in de sloot is gestroomd, is geen sprake van een directe lozing waardoor artikel 6.2 van de Waterwet niet van toepassing is. Voorts voert de curator aan dat hij niet als overtreder kan worden aangemerkt omdat hij niet verantwoordelijk is voor de lozing van het bluswater en dat de kosten van bestuursdwang niet kunnen worden verhaald op de faillissementsboedel.

Rechtsvraag

Is de grondslag voor de handhaving juist? Kan de overtreding aan de curator worden toegerekend en kunnen de kosten van bestuursdwang op de boedel worden verhaald?

Uitspraak

De begrippen directe lozing en indirecte lozing worden in de wetsgeschiedenis gebruikt om de bevoegdheden van de waterbeheerder en het bevoegd gezag op grond van de WMB en de Wabo ten opzichte van elkaar af te bakenen, maar zijn geen begrippen die in de Waterwet zelf worden gehanteerd. Het enkele feit dat het bluswater in dit geval via de afvoerpunt van het aangrenzende bedrijf in de sloot is gestroomd, maakt niet dat artikel 6.2 van de Waterwet niet van toepassing is of uitsluitend van toepassing zou kunnen zijn op het aangrenzende bedrijf.

Bij brandbestrijding in een bedrijf wordt de brandweer geacht de gevolgen van een brand te beperken. De gevolgen van die brandbestrijding kunnen aan het bedrijf worden toegerekend.

Een curator is als beheerder van de boedel vanaf het moment van faillietverklaring van een bedrijf verantwoordelijk voor de uit de milieuwetgeving voortvloeiende verplichtingen van het bedrijf. Mitsdien heeft de rechtbank terecht overwogen dat de bluswerkzaamheden van de brandweer die ertoe hebben geleid dat verontreinigd bluswater in de sloot is gestroomd, aan de curator kunnen worden toegerekend. In dit geval is de boedelschuld ontstaan omdat zij een gevolg is van het handelen van de curator in strijd met een door hem in zijn hoedanigheid na te leven verbintenis of verplichting. De kosten van de toepassing van bestuursdwang kunnen worden verhaald op de boedel in het faillissement.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 23-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:2728

Zaaknummer: 201307738/1/A4

Wetsartikelen: 6.2 lid 1 aanhef en onder a Waterwet, 6.8 Waterwet en 5:1 lid 2 Awb

RECHTSPRAAK

GS Groningen

Documenten die zijn opgesteld ten behoeve van intern beraad en die persoonlijke beleidsopvattingen bevatten, hoeven in principe niet openbaar te worden gemaakt. Dat kan anders zijn wanneer het gaat om milieu-informatie.

Casus

Gedeeltelijke afwijzing door het college van gedeputeerde staten van verzoek tot openbaarmaking van alle documenten die betrekking hebben op de vergunningverlening voor de bouw van kolengestookte elektriciteitscentrales in de Eemshaven. Volgens verzoekster is deze informatie van belang in het maatschappelijk debat over de gevolgen van de elektriciteitscentrales voor mens en milieu. De Rechtbank Noord-Nederland heeft het beroep van verzoekster tegen het besluit gegrond verklaard. Daarbij heeft de rechtbank overwogen dat het college geen beroep kan doen op artikel 11 van de Wet openbaarheid (WOB) omdat aan het intern beraad ook externe partijen, waaronder vergunningaanvragers, hebben deelgenomen. Overleggen waaraan externe derden met een duidelijk eigenbelang deelnemen, vallen volgens de rechtbank niet onder de definitie van 'intern beraad'. Tegen deze uitspraak van de rechtbank is hoger beroep ingesteld door (o.a.) het college bij de Afdeling bestuursrechtspraak.

Rechtsvraag

In hoeverre had het college gevolg moeten geven aan het informatieverzoek?

Uitspraak

Het oogmerk waarmee een document is opgesteld, is bepalend voor de vraag of het is opgesteld ten behoeve van intern beraad. Nu de opgevraagde documenten persoonlijke beleidsopvattingen bevatten en met de betrokken partijen is afgesproken dat de documenten vertrouwelijk zouden blijven, heeft het college openbaarmaking van deze documenten terecht geweigerd. Daarbij is, anders dan de Rechtbank Noord-Nederland eerder oordeelde, niet van

belang dat externe partijen, zoals in dit geval Nuon, RWE, een eigenbelang behartigden in het beraad. Evenmin is van belang dat zij geen medeverantwoordelijkheid dragen voor de besluiten van de provincie. Deze beide criteria hebben geen wettelijke grondslag.

Hoewel documenten die zijn opgesteld ten behoeve van intern beraad en persoonlijke beleidsopvattingen bevatten in principe niet openbaar hoeven te worden gemaakt, kan dat anders zijn wanneer die milieu-informatie bevatten. In dat geval moet op grond van de Wet openbaarheid van bestuur een extra belangenafweging worden gemaakt. Het college heeft die afweging in bijna twintig documenten niet of niet voldoende gemaakt. Daarom moet het college over die documenten opnieuw beslissen. Als verzoekster het vervolgens ook niet eens is met dat nieuwe besluit, kan zij in dit geval rechtstreeks beroep instellen bij de Raad van State.

Bron: Ontleend aan persbericht Raad van State van 16 juli 2016

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 16-07-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:2621

Zaaknummer: 201307984/1/A3

Wetsartikelen: 4 Verdrag van Aarhus, 11 WOB en 19.1a WMB

RECHTSPRAAK

Ouder-Amstel/bestemmingsplan 'Amstel Businesspark Zuid'

Geluidgezoneerd industrieterrein. Woonschepenligplaatsen. Geluidgevoelige objecten. Invoeringswet geluidproductieplafonds. Overgangsrecht.

De raad stelt weliswaar terecht dat de Wgh ten tijde van de vaststelling van het plan niet voorzag in de bescherming van woonschepen, maar dat laat onverlet dat, daargelaten wat de wens van de bewoners/eigenaren van de woonschepen is, de raad vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niettemin dient te beoordelen of de aanwezigheid van ligplaatsen binnen de begrenzing van een gezoneerd industrieterrein of in de geluidzone daarvan aanvaardbaar is. De stelling van de raad dat de aanwezigheid van woonschepen in het verleden niet heeft geleid tot ruimtelijke problemen en dat ook vanuit nautisch oogpunt geen bezwaren bestaan, is daartoe niet voldoende.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3273

Zaaknummer: 201307633/1/R1

Wetsartikelen: 1 Wgh, 1.2 lid 3, 4 en 6 onder b Bgh en 2.14 lid 1 onderdeel c Wabo

RECHTSPRAAK

Amsterdam/bestuursdwang

Bor en bouwverordening. Bepalen voorgevelrooilijn. Achtererfgebied. Openbaar toegankelijk gebied.

Het antwoord op de vraag of een bouwwerk voldoet aan de in het Bor opgenomen regels vloeit voort uit de wet. Aan de in het uitvoeringsbeleid van de gemeente opgenomen vaststelling van de ligging van de voorgevelrooilijn en het voor- en achtererfgebied, kan daarom niet de betekenis toekomen die het dagelijks bestuur daaraan gehecht wenst te zien.

De door het dagelijks bestuur vastgestelde voorgevelrooilijn loopt niet evenwijdig aan de as van de weg, maar verspringt per bouwblok. De voorgevelrooilijn dient op grond van artikel 2.5.5 van de bouwverordening echter een lijn te zijn die evenwijdig aan de as van de weg loopt.

Ter plaatse ligt een voetpad dat, hoewel het mede wordt gebruikt ter ontsluiting van het perceel van appellant, niet uitsluitend is bedoeld ter ontsluiting van percelen. Het voetpad kan derhalve niet worden aangemerkt als een weg die uitsluitend bedoeld is voor de ontsluiting van percelen door langzaam verkeer als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder b, van bijlage II bij het Bor en moet derhalve, anders dan de rechtbank heeft overwogen, worden aangemerkt als openbaar toegankelijk gebied in de zin van bijlage II bij het Bor. Nu de schuur op een afstand van minder dan één meter vanaf het voetpad is gerealiseerd en ter plaatse redelijke eisen van welstand van toepassing zijn, is niet voldaan aan één of meer van de in artikel 2, aanhef en onder 3, onder c, van bijlage II bij het Bor genoemde voorwaarden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3291

Zaaknummer: 201310463/1/A1

Wetsartikelen: 1 lid 1 bijlage II Bor en 2 aanhef onder 3 en lid 12 aanhef en onder b onder 2° bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Breda/bestemmingsplan 'Teteringen'

Basisschool. Geluidoverlast. Activiteitenbesluit. Maatwerkvoorschriften.

Ter zitting heeft de raad toegelicht dat het bevoegd gezag op grond van het Activiteitenbesluit milieubeheer maatwerkvoorschriften kan vaststellen. Onder verwijzing naar de uitspraak van 28 mei 2014 in zaak nr. 201305317/1/R3 overweegt de Afdeling dat maatwerkvoorschriften niet al vóór de vaststelling van een bestemmingsplan hoeven te zijn vastgesteld, maar dat de raad er op voorhand in redelijkheid van moet kunnen uitgaan dat de maatwerkvoorschriften stand kunnen houden in een beroepsprocedure. Voorts betekent het vaststellen van maatwerkvoorschriften niet zonder meer dat een aanvaardbaar woon- en leefklimaat ter plaatse van de omliggende woningen is gegarandeerd. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat een maximaal geluidniveau van 74 dB(A) in de dagperiode in dit geval niet aanvaardbaar is. De raad heeft zich in dit kader in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de geluidbelasting kan worden beperkt door het nemen van een aantal maatregelen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3269

Zaaknummer: 201307924/1/R3

RECHTSPRAAK

Woudenberg/wijzigingsplan

Wijzigingsbevoegdheid. Landschappelijke inpassing. Voorwaardelijke verplichting.

Het college stelt zich ten onrechte op het standpunt dat met het opnemen van een voorwaardelijke verplichting in de planregels van het voorliggende wijzigingsplan buiten de in het bestemmingsplan 'Buitengebied 2010' toegekende wijzigingsbevoegdheid zou worden getreden. Weliswaar bevatten de regels van dat bestemmingsplan niet het uitdrukkelijke vereiste van een voorwaardelijke verplichting, maar dat betekent niet dat een dergelijke verplichting niet in de regels van het onderhavige wijzigingsplan kan worden opgenomen. Hierbij is van belang dat een planregel inhoudende een voorwaardelijke verplichting in dit geval slechts een middel zou zijn om de bestaande wijzigingsvoorwaarde van een goede landschappelijke inpassing nader te reguleren en geen nieuwe materiële norm bevat, hetgeen binnen de aan het college toegekende bevoegdheid valt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3260

Zaaknummer: 201308390/1/R2

RECHTSPRAAK

Noord-Beveland/omgevingsvergunning verbouwen recreatiewoning

Bor. Dakterras op berging. Bijgebouw of hoofdgebouw. Splitsing bouwplan.

Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het realiseren van een dakterras op de berging, gelet op de definitie van een bijgebouw als gegeven in de planregels, maakt dat de berging niet meer als bijgebouw kan worden aangemerkt maar als hoofdgebouw moet worden gezien. Daartoe wordt overwogen dat het dak van de berging en de woning een geheel vormen, dat wordt gebruikt als terras ten behoeve van het wonen.

Splitsing van een bouwplan dat uit verschillende onderdelen bestaat, is in beginsel niet mogelijk. Het bouwplan dient als één geheel te worden beschouwd. Een bouwplan kan alleen worden gesplitst indien het bestaat uit onderdelen die in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden. Het dakterras bestaat niet uit verschillende, in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar te onderscheiden onderdelen, zodat het niet kan worden gesplitst.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-09-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3277

Zaaknummer: 201307879/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 onder a en c Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onder a 3° Wabo en 3 aanhef en lid 1 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

Smallingerland/omgevingsvergunning bouwen en uitbreiden

Toepassing Bor. Verklaring van geen bedenkingen. Aanwijzing onverbindend.

De raad heeft besloten dat een verklaring van geen bedenkingen niet is vereist voor het toepassen van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3° van de Wabo. De Afdeling is van oordeel dat in het onderhavige geval sprake is van een aanwijzing die in strijd is met artikel 6.5 van het Bor en derhalve onverbindend is. Gelet op de tekst van artikel 6.5, derde lid, van het Bor dient de gemeenteraad categorieën van gevallen aan te wijzen waarin een verklaring niet is vereist. Een besluit dat een verklaring van geen bedenkingen nooit is vereist, kan niet worden aangemerkt als een aanwijzing van een categorie van gevallen. Daarnaast kan de bevoegdheid tot het maken van uitzonderingen als bedoeld in het derde lid van artikel 6.5 van het Bor naar zijn aard niet worden gebruikt om de hoofdregel, als neergelegd in het eerste lid van dit artikel, geheel te omzeilen.

Gelet op het voorgaande is, nu het besluit van de raad onverbindend is, een verklaring van geen bedenkingen ingevolge artikel 6.5, eerste lid, van het Bor vereist.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RVS:2014:3207

Zaaknummer: 201310261/1/A1

Wetsartikelen: 2.12 lid 1 onder a onder 3° Wabo en 6.5 lid 1 en 3 Bor

RECHTSPRAAK

Veghel/omgevingsvergunning foodcluster voormalig CHV-terrein

Omgevingsvergunning foodcluster, relativiteitsvereiste van toepassing voor verkeer en mer niet voor ladder duurzame verstedelijking en branchering detailhandel.

Verweerder heeft een omgevingsvergunning verleend voor een foodcluster op een voormalige bedrijfslocatie (CHV-terrein). Verweerder stelt zich op het standpunt dat met een aantal beroepsgronden niet wordt voldaan aan het relativiteitsvereiste. De rechtbank volgt verweerder voor zover het de beroepsgronden over verkeer en mer betreft. Gezien de afstand en de specifieke ligging van de supermarkt van eiseressen en de projectlocatie valt niet in te zien op welke wijze eiseressen hinder zullen ondervinden. Wat betreft de mer-beoordelingsplicht bestaat er onvoldoende verwevenheid tussen de belangen van eiseressen bij het behoud van een goede kwaliteit van hun directe leefomgeving met de algemene belangen die de milieuwetgeving beoogt te beschermen.

Verder doen eiseressen een beroep op de regels uit artikel 3.1.2, tweede lid, Bro en 3.1.6, tweede lid, Bro (branches detailhandel en stimuleren zorgvuldig ruimtegebruik), alsmede op onderdelen van de Verordening Ruimte op het gebied van detailhandel en het gemeentelijk (detailhandel)beleid. De rechtbank geeft aan dat geen grond bestaat voor het oordeel dat het beroep dat eiseressen hebben gedaan op desbetreffende bepalingen en beleidsstukken, kennelijk niet strekken ter bescherming van het belang waarvoor zij in deze procedure bescherming zoeken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-08-2014

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2014:5092

Zaaknummer: SHE 14/567

Wetsartikelen: 8:69a Awb en 2.1 lid 1 onder c Wabo